

közöttünk a kék, örömtelen tornyok. mozdíthatatlan
 vasárnap reggelre látsz innen, csak a szavak
 emelik némán a látvány
 mázsányi súlyát, s a felismert tárgyakat verejtékezve
 támasztja egy-egy rag. nap mint nap
 elnehezült szádra roppan a nyelv: távoli, derengő
 ablakokban földadog ilyenkor az esetlen
 hajnal. .kinek is szólnál
 itt, a kifordított éjszakák s
 nappalok régi-régi ruhái közt, kinek
 is szólnál e törékeny vállfára aggatott tükrörben? magadra
 gombolt következmények feltételezik jelenléted, s mégis, mily
 remegve ágaskodnak közöttünk a mozdíthatatlan
 tornyok. : örömtelen torpad
 meg egy-egy végső helyszín előtt minden
 mozdulat, s akár valamely felfüggesztett pont a
 horizontból kibújó égen, viszonzatlan
 vagy a nyelv örökké vetkező folytonosságában. .hang
 nélkül fáradnak el a toronyból
 tétován alászálló madarak : kéklő vasárnap
 reggelre látsz innen, holott a csönd
 mögött verejtékezve ágaskodó távolból nem és
 nem lüktet ablaktalan napokba ereszkedő versed felé semmilyen
 kép

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Szilveszter

S. Annának

Havazott akkor is az Angyal
 Egész nap hullt a kertben
 Sejtenként semmi zajjal

Elmúlt év azóta húsznehány
 Hajad éje sátram volt
 Görög arcú sváb leány

Kibírom-e ébren éjfelig
 Hóval gödrök Angyallal
 Szemem szájam megtelik

Kihűlt tanyám kihűlt városom
 Föl sem tekint a Duna
 Házunk előtt úgy oson

Versemig fehérlik minden út
 Asszonyomig hazámig
 Szerelmes szó úgyse jut

Ablakaim vérben s álmosak
 Ikon alvad szememben
 Arcod és az alkonyat

Elállt a hó sebem beeste
 Belefúlok tavasszal
 Vérembe és könnyembe

Tudnom kéne

*Tudnom kéne hol vagyok
S mérnem időm valahogy
Égen fellegek
És szürke füst-nyulak
Fák között vörös
Agár az alkonyat
Hazudozó s idegen
Történelem nincs velem
Kigyúl a villany
Hullik a fénytörek
Házakat növeszt
A havas szürkület
Kerítésből mint a vas*

*Rácsos árnya kiszakad
Eltűnt az alkony
Égen a füst-nyulak
Ólójában szívem
Bordáim közt ugat
Megszeppent táj körültem
Füfel reám két fülem
Sajgó kerítés-
Lécen hódaganat
Holdfény pásztázza
Fönt a faágakat
Falban fényes fakereszt
Ember szárnyal odabent*

Csontommal határos

*Csontommal határos
Hajnali ködváros —
Avar csörög bokámon
Hideg fém levelek
Pirosak véresek
Mintha húznám vasláncom
Lehet bár hogy nappal
Sárgul mind arannyal
Szürkületben nem látom*

*Lámpák fény sátorá
Árvafűz — fák sora
S tudom közben hogy nem az
Ködös út nem folyó
Autó fut nem hajó
Úszni látom s nem igaz
Hasonlat: sok mintha
Reményem hígítja
Szabadulnom nem vigasz*

*Valóság s kép között
Melyik hát mi különb
Választanom nem lehet
Egyikből kiszököm
Ugyanott börtönöm
Kívül belül nekem egy
Zúzos fák csontja közt
Bennem is áll a köd
Pedig gyorsan lépkedek*